

HÉTFŐ

– Egy hónap rehabilitációra jött be hozzánk, Larkin. És persze elvonókúrára.

– Há' mit mondjak? Nem az én ötletem volt.

– A főnöke kérte, hogy vegyen részt ezen a terápián.

– Ja igen. Születésnapomra kaptam tőle.

– De nem bánta meg?

– Kaphattam volna proktológiai nagygenerált is. Ahhoz képest ez egész faszának tűnt.

– Ne legyen vulgáris.

– Ez még nem az. Ez még csak a mindennapi utcai beszéd. Járt kint mostanság?

– Hogy halad az elvonóval, Larkin?

– Most mondtam öt perccel ezelőtt, hogy itt ébredtem. Maga szerint?

– Elég reménytelen a helyzet.

– És most ezt fejték meg maguk ezzel a tréninggel.

– Mi a gondja vele?

– Úgy hiányzott mint egy falat szar.

– Ez a véleménye a programról?

– Erdőtűzbe mindig elfér még egy kis benzin, nem igaz?

– Ha már úgyis itt volt, logikusnak tűnt, hogy maga kezdje a tréninget.

– Nekem inkább úgy tűnik, kísérleti nyúl lettem.

– A parancsnoka javasolta, hogy maga legyen a kísérleti nyúl a kurzus indítása előtt.

– Mindig kedvelt – leheltem rezignáltan.

– Szerintem magát *nem* kedvelhették igazán a parancsnokai.

– Lehet benne valami. Egyszer az egyiknek újsághirdetésben felajánlottam a veséit. Negyvenen jelentkeztek. Soha többé nem volt őszinte a mosolya, ha velem beszélt.

– H. P. Mortimer százados viszont határozottan kedveli magát.

– Igen? Elég lett volna, ha küld egy képeslapot. Vagy meghív egy sörre.

– Ő inkább magát választotta erre a tréningre.

– De miért éppen engem?

– Egyrészt mert már amúgy is parkolópályán volt az elvonó miatt, másrészt meg azt mondta a főnöke, ha magán működik, mindenki máson is fog.

– És harmadrészt?

– Miért gondolja, hogy van még egy ok?

– Mindig van.

Megnyalta az ajkát és a fejét ingatta.

– Van... maga nem hiszi, hogy ő kedveli magát. Lehet, hogy talán maga sem érti, de valamiért bírja a fejét, Larkin. Hápé segíteni akar magán. Ezért az elvonó, ezért az érzékenyítés.

Bólintottam.

– Ez annyira...

– Igen?

– Nyugi, csak keresem a szavakat. Szóval ez *annyira* megható. Mi lesz a következő?

– Következő micsoda?

– Tréning. Kurzus. Kezelés. Valami trendi. Nos?

– Nem tudok ilyenről.

– Biztos? Tuti, hogy legközelebb nem akar benevezni egy fakultatív kasztrációra, csak hogy szebben énekeljem a *Csendes éjt*? Vagy hogy ne legyen gondom a nőkre?

Dr. Kellogg arca... ó basszus, ez a név... na mindegy. A *nő* ellilult.

– Az aktája szerint magának eddig se volt gondja a nőkre.

– Volt.

– És?

– Tudja... tudja, ez a belorusz ritmikus sportgimnasztika testalkat, ami magának is van, nem igazán hoz lázba.

Dr. Kellogg felpattant, és csak tátogni tudott.

Jó!

Jó, *tényleg* elrúgtam a focit.

Beismerem.

Nem szabad egy független, okos, erős, szakmailag szilárd alapokon álló nővel így beszélni. Sőt.

Egyetlen nővel sem.

De hát ha olyan jól esik...!

– Kifelé innen, maga hímsoviniszta disznó! – rikácsolta a nő, én meg felálltam és megigazítottam a zakómat.

– Egész sokáig bírta, Irene.

Aztán kiballagtam az ajtón.

Ha azt hittem, ezzel megúszom, hát nem volt igazam.

*

Hosszú ideje „ideiglenes” társam, a grizzlytermetű Fiona Vance állt a folyosón, és karba tett kézzel méregetett.

Ő jobbra volt, én balra fordultam.

– *Larkin!* – mennydörögte.

– Igen, drágám? – pördültem sarkon abban a pillanatban.

Nem szép papucsnak lenni, de valljuk be: ha egy férfi *tényleg* csak azon vitatkozna egy nővel, ami a férfit *valóban* érdekli, szignifikánsan leszűkülne a konfrontációs zóna.

Mert, hogy is néz ki a valóság?

Milyen padlólapot vegyünk, drágám? *Leszarom. De tényleg!*

Vörös vagy fehér bort kérsz? *Kit érdekel?! Üssön.*

Melyik terítő tetszik? *Amelyik lefedi az asztalt.*

Hogy rendezzük be a lakást? *Kurva gyorsan!*

Melyik kocsit válasszam? *Ha már te választasz kocsit, nekem oly mindegy.*

Ne dögöljünk meg benne, ennyi.

Szóval így megy ez – akármit is mondjanak azok, akik nálam macsóbbnak állítják be magukat.

Engedelmesen odaügettem hát Fionához, és felnéztem rá. Az arckifejezés kialakításában a Dreamworks-höz fordultam segítségért. A Csizmás Kandúr megvan?

Na, az voltam én.

– Fiona? Észre sem vettem...

– Milyen volt? – bökött az ajtóra.

Vállat vontam.

– Nem rossz ez a Dr. Kellogg, nem rossz... de nem az igazi. *Rágós.*

– Kicsit *hangosak* voltak.

– Csak civódtunk.

– Nem jöttek ki?

– Azt mondja, jövő héten lesz egy műtétje, és majd utána folytatjuk.

– Ó... beteg?

– Nem igazán. Tudja, nem is tudom, miért avatott ennyire a bizalmába, de hát, meghallgattam a szerencsétlent...

– Pont magában bízott meg?

– Aha. Én se értem.

– Mi a gond?

– Állítólag *nővé* operálják. A beavatkozás után hátha jobban kijövünk majd, és...

– Maga ugyanolyan kiállhatatlan barom, mint mindig is volt!

– Alig pár hónapja ismer. Hogy mondhat ilyet?
– Miért? Előtte nem volt egy kiállhatatlan barom?
– Ezt nem mondtam. De maga ezt nem tudhatta. És *így* ez előítélet. Tudja, érzékenyítő kurzusra lenne szüksége.

Fiona fejcsóválva ellökte magát a faltól.

– Úgy tudom, mára végzett. Mehetünk?

– Barátkozni akar?

– Gondoltam, ránézek magára.

– Megtette. Nem várja a gyereke?

De azért elindultam mellette, és leballagtunk a lépcsőn.

Az épület előtt mély levegőt vettem, de aztán nem szóltam inkább semmit, csak bámultam Fionára. Ha valamiben igazán jó vagyok, hát az az, hogy tudok hallgatni, amikor kell.

– Pár nap múlva végez az elvonóval – szólalt meg egy kis idő elteltével. –
Hogy halad?

– Szépen.

– Iszik még?

– Már az egész kórterem iszik. De ne mondja el senkinek.

– Azt reméltem, kilábal, Larkin.

– Azt reméltem én is – hazudtam vidáman. – Mire véljem ezt az aggodást?

– A százados azt mondta, én kijövök magával.

– Azt hittem, jobb emberismerő.

– Azt mondta, tartsam magán a szemem.

– Akár legeltetheti is rajtam. Csak nem beosztotta hozzám társnak?

– Elfelejteti, hogy én vagyok a magasabb rangú.

– Beosztott *magához*?

– Na, mit szól hozzá?

– Fasza!

– Komolyan mondja?

– Igazából arra gondoltam, keresek egy konnektort és belevizelek.

– Szóval örül.

– Én? Repesek.

Fiona kinyitotta a kocsiját és rám nézett.

– Maga olyan embergyűlölő, hogy úgysem kaphatott volna olyan társat, akit kedvel.

Ezen el kellett gondolkodnom.

Vagy egy másodpercig.

Aztán rábólintottam.

– Ebben igaza van. Ha már nem lehetek egyedül, maga legalább jól kezel.

– Én nem így látom – most ő sóhajtott fel elkínzottan. – Fuldoklom, ha maga mellett vagyok, Cameron. Csak kullogok az események után, és pánikrohamaim vannak, hogy amíg otthon alszom, maga csinál valami marhaságot, és mindkettőnkét kirúgat.

– Szóval magának sem komfortos a helyzet?

– Cseppet sem. De ha hivatalosan is társak vagyunk, szeretném megkérni valamire.

– Ki vele!

– Most már nem csak magáért felel, Larkin. Érttem is. Az én jövőmmel is játszik. Érti?

– Megpróbálok tekintettel lenni erre.

Félrebillentette a fejét, és olyan szomorúan nézett rám, hogy akaratlanul is folytattam:

– *Komolyan* gondolom, Fiona. Tényleg.

Olyan szép pillanat volt!

Még a szellő sem rezdült, és a távolban megszólalt egy rigó...

Vagy pacsirta.

Esetleg egy nyest.

Faszom se tudja.

